

Naslov: Ljubezen

Avtorica: Nadja Bajde

Dijaški dom Drava Maribor

Mentorica: Maša Šipek

LJUBEZEN

Moji starši so se vedno bali morja.

Nikoli mi ni bilo jasno, zakaj; naša visoka hiša je bila namreč njegova soseda. Ko je nastopila plima, so temno modri valovi obdali naš vrt, ga napojili s soljo, pobožali živo zeleno solato, ki smo jo naslednji dan imeli za kosilo. Presenetljivo, da sol ni ubila našega pridelka; namesto tega je njegovo korenino le še poglobila, njegove sadove pa le še bolj napojila z lastnim sokom. Kakšno presenečenje se je bilo zbuditi s posteljo, ki je znova plavala po nežnih nemih valovih, strmeli skozi okno in opazovati, kako je paradižnik spremenil barvo iz zelene v rdečo.

Zato se mi je od nekdanj zdelo nenavadno, da moji starši morja niso ljubili, temveč so se mu izmikali in ga sovražili.

Seveda so ljubili mnogo drugih stvari! Visoke gore, klasično glasbo in ob koncu dneva vedno svoj vrt.

Raje so ga imeli kot mene, to mi je bilo jasno. Kot otrok sem mnogokrat jokala, saj sem hrepenela po starševskih objemih in njihovih dotikih. Namesto, da bi se obrnila k meni, sta roke zakopala v poledenelo zemljo. Zunaj je padal sneg, bela odeja je pokrila črno, kakovostno posteljo njihovih rož in zelenjave, bela odeja je pokrila tudi mene, vse dokler mi konice las niso zaledenele in sčasoma postale bele.

Belina se je širila vse do korenin. Ko sem zaplavala v naše črno morje, je črnina nekako le še poglobila mojo novonastalo belino, dokler ni ta zajela tudi prstov na nogah, ustnic in kmalu tudi oči.

Oprala me je barve. In kaj je bil naš mali, osamljen svet, sestavljen le iz visoke hiše, črnega morja in vrta, brez nje?

Včeraj sem se znova zbudila v črni slani vodi. Lesene deske, iz katerih je narejena moja postelja, so že zdavnaj razpadle; ko nastane oseka, do naslednje plime obležijo na mrzlih tleh. Včasih me še v spanju udarijo po glavi, da so se moje oči primorane odpreti.

Včeraj je bilo mrzlo jutro. Mislím, da čas v naši visoki hiši ne teče pravilno; ne obstajajo letni časi. Zima ni definirana z zimskim solsticijem, temveč z ledenimi svečami na tvojih prstih, poletje pa z umrlo zelenjavo. Seveda ti časi ne trajajo dolgo – dan, dva – in znova nastane nekaj vmes, ko ni ne mrzlo ne vroče, pa celo toplo ne; termometer takrat ne kaže temperature, takrat se živo srebro mehko premika gor pa dol in zopet gor kakor valovi našega morja.

Včeraj je bil eden od redkih dni zime. Moji starši me nikdar niso ljubili dovolj, da bi mi naredili toplejša oblačila, zato me greje morje. Tudi včeraj je iz mojega grla zapiskal globok in nežen glas zadovoljstva, ko se je moje belo telo potopilo pod črnino.

Zdi se mi, da sem takrat začutila roko.

Sunkovito sem dvignila glavo, ki je le s težavo presekala gladino vode. Moji starši so bili na drugem koncu hiše, zunaj je njun vrt sameval, saj sta vedno rada spala dlje, kot je bilo zares potrebno. Bila sem sama – morala bi biti sama.

Moje oči so se široko razprle, ko so pred seboj zagledale postavo.

Ne le da me je gledala; tudi dihala je. Niso bile le visoke rože ali debeli korenček, ne, celo mamine grobe roke niso bile. Postavo bi lahko najbolje opisala le kot duha.

Pa ne zato, ker bi bila bolj bleda od mene, temveč ker v rjavih očeh ni imela prav ničesar.

Zdelo se je, kot da se je celo samo morje ustrašilo nenavadne postave, saj je nenadoma nastopila oseka in me pustila golo.

»Kdo si?« sem zašepetala, a postava ni odgovorila. Niti ni bila zmožna; ni imela jezika. Njene oči pa so se vseeno čez trenutek, morda celo čez dva, zabliskale in nenadoma me je prijela za lase ter me povlekla k sebi, da sem zaječala od bolečine.

Strmela je vame. In jaz sem strmela nazaj; zdi se mi, da sem celo zakričala, saj so se vrata hiše odprla in očka je pogledal naravnost vame, nato pa za sabo nežno, da ga postava ne bi opazila, zaprl vrata.

Znova sem zaječala, tokrat je bilo od drugačne bolečine. Temnejše, globlje.

»Kaj hočeš od mene?« sem zasopla, postava pa se je nagnila k meni, dokler nisem bila le nekaj centimetrov oddaljena od njenih ust brez jezika.

»Prosim, spusti me.«

Tokrat je odprla usta in nenadoma sem ga opazila.

Postava je imela jezik, a bil je skrit; skrit za školjkami in črnimi mokrimi algami. »Želiš, da ti pomagam?« sem previdno vprašala in bojazljivo je prikimala. Z roko, še kar mokro in polno brezbarvne soli, sem segla v njena usta in previdno prijela za eno od školjk. Bila je uničena, mrtva, njena lupina pa nazobčana, zato sem postavo nehote ranila.

Sunkovito se je obrnila stran in razumela sem jo. Bolečina je težka, sploh če je nisi vajeni; od nje krvaviš, in niso vsi vajeni okusa lastnega soka.

»Uleži se,« sem ji zabičala. »In ne premikaj se. Poskrbela bom zate.«

In sem.

Bila sem nežna, kolikor so moji prsti pač zmožni biti nežni. Nastopila je plima, in včeraj se je prevesil v danes, danes se je prevesil v jutri. In jutri bom nehala, sem si zabičala že prvi dan, ko je prišla postava. Jutri bom odnehala, če algam in školjkam še kar ne bo videti konca.

A zdi se, da moji prsti še niso pripravljeni odnehati.

Jutri postane danes, danes postane včeraj, plima, oseka, plima objame mojo hišo, starša prste porineta v črno zemljo, postava poskuša bruhati, nekako ima zdaj v ustih še več alg in školjk. Odkimava v bolečini, jaz nadaljujem. Jutri postane danes, danes postane včeraj, plima, oseka, znova so dnevi, ki niso ne poletje, ne zima, ne jesen, ne pomlad, jabolko pa še kar dozori in njegov sok mi spolzi po bradi.

Plima, oseka. Moji prsti se navadijo biti nežni, nekaj toplega zajame moj prsni koš – od znotraj.

Jutri postane danes, danes postane včeraj. Postavin jezik se že lahko malce giblje, seveda še ne dovolj, da bi zares lahko govorila, a nekaj je, napredek je. Moji starši so pozabili name. Obstaja le njun vrt – kako uboga mora biti njuna duša, da lahko ljubezen najdeta le v negovorečih rastlinah, pa ne glede na to, kako lepo dišijo in kako sladek okus imajo.

Jutri postane danes; ne opazim, da morje izginja, počasi, skoraj nevidno, tako kot izginja moja belina.

Dobivam barvo, postava se zasmeji in danes postane jutri.

Postava dobiva poteze, nejasne, a na nekoga me spominjajo.

Moji prsti so zdaj popolnoma mehki in nežni. Alg in školjk zdaj ni več boleče odstranjevati, delam hitreje.

Topel občutek v prsih se spremeni v ljubezen in morje zdaj že nekaj dni ni doseglo mojih kolen. Ne potrebujem več njegove ljubezni, saj mi ljubezen zdaj daje postava in jaz jo dajem njej. Ne govoriva, a se opazi v nežnih dotikih in mirnih prijemih.

Plima, oseka, a zdaj morja sploh več ni.

Še zadnjo školjko odstranim iz postavinega grla. Že dolgo njena usta niso krvavela.

Zadovoljno zavzdihnem in postavo pogledam v oči. Nenadoma so mi znane, kot so mi znani njeno telo, njen obraz in njeni prsti. Dolgo sem zdaj strmela v njih, jih pomehkužila in pogladila, da so končno postali nežni.

Postava me nežno poboža po licih. Z vso ljubeznijo, ki sem ji jo dala, z vso nežnostjo, skrbjo.

Ves ta čas sem negovala sebe. Se naučila ljubiti; pa ne morja, ne staršev, ne vrta, temveč sebe.

Postava me poboža in nenadoma se zavem, da moja kolena niso več bela, temveč so svetlo rjava, lastni prsti pa nežno božajo lice istega telesa.